2025/516

25.3.2025

DIREKTIVA SVETA (EU) 2025/516

z dne 11. marca 2025

o spremembi Direktive 2006/112/ES glede pravil o DDV za digitalno dobo

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 113 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta ([1]),

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ([2]),

v skladu s posebnim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Vzpon digitalnega gospodarstva je močno vplival na delovanje sistema davka na dodano vrednost (DDV) Unije, saj ta ni primeren za nove digitalne poslovne modele in ne omogoča polne uporabe podatkov, ki nastanejo z digitalizacijo. Direktivo Sveta 2006/112/ES ([3]) bi bilo treba spremeniti, da se upošteva ta razvoj.

(2) Obveznosti poročanja o DDV bi bilo treba prilagoditi, da bi obvladali izzive platformnega gospodarstva in zmanjšali potrebo po več registracijah za DDV v Uniji.

(3) Vrzel pri pobiranju DDV je skupna razlika med pričakovanimi prihodki od DDV na podlagi zakonodaje o DDV in pomožnih predpisov ter dejansko pobranim zneskom. Leta 2020 je bila vrzel pri pobiranju DDV v Uniji ocenjena na 93 milijard EUR. Velik del vrzeli pri pobiranju DDV predstavljajo goljufije, zlasti goljufije neplačujočega gospodarskega subjekta znotraj Skupnosti, ki so ocenjene na 40–60 milijard EUR. V poročilu o končnem izidu Konference o prihodnosti Evrope, ki je bilo objavljeno maja 2022, so državljani pozvali k ukrepom za usklajevanje in koordinacijo davčnih politik v državah članicah za preprečevanje davčnih utaj in izogibanja plačila davka ter k ukrepom za spodbujanje sodelovanja med državami članicami za zagotovitev, da vsa podjetja v Uniji plačujejo pravičen delež davkov. Pobuda o DDV v digitalni dobi je skladna s temi cilji.

(4) Da bi povečali pobiranje davkov od čezmejnih transakcij in odpravili obstoječo razdrobljenost, ki izhaja iz izvajanja različnih sistemov poročanja držav članic, bi bilo treba določiti pravila glede zahtev Unije za digitalno poročanje. Taka pravila bi morala zagotavljati davčnim upravam informacije za vsako posamično transakcijo, da se omogoči navzkrižno preverjanje podatkov, povečajo nadzorne zmogljivosti davčnih uprav in ustvari učinek odvračanja v zvezi z neskladnostjo, hkrati pa zmanjšajo stroški izpolnjevanja obveznosti za podjetja, ki poslujejo v različnih državah članicah, in odpravijo ovire na notranjem trgu.

(5) Da bi se davčnim zavezancem in davčnim upravam olajšala avtomatizacija postopka poročanja, bi bilo treba transakcije, o katerih se poroča davčnim upravam, dokumentirati elektronsko. Uporaba elektronskega izdajanja računov bi morala postati privzeti sistem za izdajanje računov. Kljub temu bi bilo treba državam članicam dovoliti, da za domače dobave odobrijo izdajanje računov v drugih oblikah.

([1]) Odobritev z dne 12. februarja 2025 (še ni objavljeno v Uradnem listu).
([2]) UL C 228, 29.6.2023, str. 149.
([3]) Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2006/112/oj).

(6) Da bi bila interoperabilnost čim večja, bi moralo izdajanje elektronskih računov načeloma izpolnjevati evropski standard iz Izvedbenega sklepa Komisije (EU) 2017/1870 ([4]) (v nadaljnjem besedilu: evropski standard), ki izpolnjuje zahtevo Komisije na podlagi člena 3(1) Direktive 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta ([5]) po oblikovanju evropskega standarda za semantični podatkovni model osrednjih elementov elektronskega računa. Vendar bi morale imeti države članice še vedno možnost, da za domače dobave dovolijo druge standarde.

(7) Države članice, pristojne za določitev pravil o izdajanju računov, bi morale sprejeti ukrepe, ki bi lahko vključevali akreditacijske sheme, da bi zagotovile, da so elektronski računi, ki jih izdajo davčni zavezanci, skladni s tehnično sintakso in semantiko dovoljenih standardov ter da vsebujejo vse potrebne podatke, določene s temi standardi. Ti ukrepi bi se morali sprejeti za davčne zavezance, ki morajo izdati račun, ali za tretje ponudnike storitev ali za oboje. Osebe, za katere veljajo taki ukrepi, bodo odgovorne za njihovo uporabo. Kljub temu ti ukrepi davčnim zavezancem ne bi smeli preprečevati, da izberejo način za izdajanje in pošiljanje računov svojim strankam, torej da to storijo sami ali s posredovanjem tretjih oseb ali prek javnega portala, če je ta na voljo.

(8) Učinkovitost nacionalnih sistemov digitalnega poročanja bi lahko bila ogrožena, če davčni zavezanci ne izpolnjujejo obveznosti izdajanja elektronskih računov v zvezi s transakcijami, za katere velja obveznost poročanja. Zaradi digitalizacije transakcij in gospodarskih izmenjav ter ciljev te direktive v zvezi z digitalizacijo DDV, tudi za zagotovitev učinkovitejšega boja proti goljufijam, bi morale imeti države članice možnost določiti, da je elektronski račun, izdan v skladu z zahtevanimi standardi iz Direktive 2006/112/ES, bistven pogoj za pravico do odbitka ali vračila dolgovanega ali plačanega DDV.

(9) Opredelitev pojma „elektronski račun“ bi morala biti usklajena z opredelitvijo iz Direktive 2014/55/EU, da se doseže standardizacija na področju poročanja o DDV. Zato bi morala opredelitev pojma „elektronski račun“ zajemati samo elektronske račune, ki bodo izdani, poslani in prejeti v strukturirani elektronski obliki, ki omogoča njihovo avtomatizirano in elektronsko obdelavo. Obveznost uporabe strukturirane oblike bi morala veljati vsaj za podatke, ki jih je treba sporočiti. V opredelitev bi bilo torej treba zajeti hibridne račune, ki združujejo podatke, vgrajene v strukturirani obliki, in podatke, vgrajene v nestrukturirani, človeku berljivi obliki, če taki računi vključujejo vse podatke, ki jih je treba sporočiti v strukturirani obliki.

(10) Za učinkovito izvajanje sistema poročanja o DDV morajo informacije brez odlašanja prispeti do davčne uprave. Zato bi bilo treba rok za izdajo računa za čezmejne transakcije določiti na deset delovnih dni po nastanku obdavčljivega dogodka.

(11) Elektronski račun bi moral olajšati samodejno pošiljanje podatkov, potrebnih za namene nadzora, davčni upravi. V ta namen bi moral elektronski račun vsebovati vse podatke, ki jih je treba v strukturirani obliki poslati davčni upravi na podlagi zahtev za digitalno poročanje.

(12) Uvedba elektronskih računov kot privzete metode za dokumentiranje transakcij za DDV ne bi bila mogoča, če bi uporaba elektronskega računa ostala pogojena s strinjanjem prejemnika, zlasti v kontekstu med podjetji. Zato pri računih, izdanih davčnim zavezancem in pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, takšno strinjanje ne bi več smelo biti potrebno za izdajanje elektronskih računov, ki izpolnjujejo evropski standard, razen če je država članica uporabila možnost, da dovoli papirnate račune ali račune v elektronski obliki, ki niso elektronski računi. V primerih, kadar država članica dovoli uporabo drugih standardov za dobavo blaga ali opravljanje storitev na svojem ozemlju, bi morala imeti ta država članica možnost določiti, da strinjanje prejemnika računov, izdanih v skladu s temi standardi, ni potrebno. Ko se elektronski računi izdajajo drugim osebam, bi moralo biti njihovo izdajanje še vedno pogojeno s strinjanjem prejemnika.

([4]) Izvedbeni sklep Komisije (EU) 2017/1870 z dne 16. oktobra 2017 o objavi sklica na evropski standard za izdajanje elektronskih računov in seznama sintaks v skladu z Direktivo 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 266, 17.10.2017, str. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_impl/2017/1870/oj).

([5]) Direktiva 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o izdajanju elektronskih računov pri javnem naročanju (UL L 133, 6.5.2014, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/55/oj).

(13) Komisija je izpolnila svojo obveznost iz člena 237 Direktive 2006/112/ES, in sicer da Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o vplivu pravil o izdajanju računov, ki veljajo od 1. januarja 2013, zlasti na obseg dejanskega zmanjšanja upravnih obremenitev za podjetja. Ker je ta obveznost že izpolnjena, bi jo bilo treba iz navedene direktive črtati.

(14) Obveznost predložitve rekapitulacijskih poročil za poročanje o transakcijah znotraj Skupnosti bi bilo treba odpraviti, saj bodo take transakcije zajete v področje uporabe zahtev za digitalno poročanje za čezmejno dobavo blaga in opravljanje storitev, vendar s podrobnejšimi in pravočasnimi informacijami.

(15) Da bi države članice davčnim zavezancem olajšale pošiljanje podatkov o računih davčnim upravam, bi jim morale dati na voljo sredstva, potrebna za tako pošiljanje. Ta sredstva bi morala omogočati, da se podatki pošljejo neposredno s strani davčnih zavezancev ali v njihovem imenu s strani tretjih oseb ali preko javnega portala, če je ta na voljo.

(16) Informacije, ki jih je treba poslati skladno z zahtevami za digitalno poročanje za čezmejno dobavo blaga in opravljanje storitev, bi morale biti podobne tistemu, kar je bilo poslano v rekapitulacijskih poročilih, vendar je treba od davčnih zavezancev zahtevati, da predložijo dodatne podatke, vključno z bančnimi podatki, da lahko davčne uprave spremljajo ne le blago, temveč tudi pretok kapitala.

(17) Izogibati bi se bilo treba nalaganju nepotrebnih upravnih bremen davčnim zavezancem, ki delujejo v različnih državah članicah. Zato bi morali imeti taki davčni zavezanci možnost, da svojim davčnim upravam zahtevane informacije predložijo z uporabo evropskega standarda. Državam članicam bi bilo treba omogočiti, da določijo dodatne oblike za sporočanje podatkov, da bi se nekaterim davčnim zavezancem olajšalo zagotavljanje zahtevanih informacij.

(18) Da bi dosegli potrebno harmonizacijo pri sporočanju podatkov o čezmejni dobavi blaga in opravljanju storitev, bi morali biti podatki, ki se sporočajo, enaki v vseh državah članicah, države članice pa ne bi smele imeti možnosti zahtevati dodatnih podatkov.

(19) Pomembno je, da imajo davčne uprave na voljo potrebne podatke o vseh transakcijah, za katere velja obveznost poročanja. Za doseganje tega cilja se zdi razumno, da se od stranke zahteva, naj sporoči transakcijo. To bi omogočilo navzkrižno preverjanje podatkov s podatki, ki jih zagotovi dobavitelj, in zagotovilo, da imajo davčne uprave potrebne podatke, kadar dobavitelj ni izpolnil obveznosti poročanja. Vendar je možno, da so z ukrepi, ki jih države članice sprejmejo v zvezi z izdajanjem računov in poročanjem, zagotovljena zadostna jamstva, da bo dobavitelj podatke davčni upravi posredoval ob izdaji računa. V teh okoliščinah bi bilo treba državam članicam dovoliti, da se odločijo za izvzetje od tega pravila ter pridobitelja blaga in prejemnika storitev izključijo iz obveznosti poročanja o podatkih o teh transakcijah.

(20) Več držav članic je uvedlo različne zahteve za poročanje o transakcijah na njihovem ozemlju, kar povzroča znatno upravno breme za davčne zavezance, ki poslujejo v različnih državah članicah, saj morajo za izpolnjevanje teh zahtev prilagoditi svoje računovodske sisteme. Da bi se izognili stroškom, ki nastanejo zaradi takšne raznolikosti, bi sistemi, ki so jih države članice uvedle za poročanje o dobavi blaga in opravljanju storitev za plačilo med davčnimi zavezanci na njihovem ozemlju, morali ustrezati značilnostim sistema, ki se uporablja za čezmejno dobavo blaga in opravljanje storitev. Države članice bi morale zagotoviti elektronska sredstva za pošiljanje informacij in, tako kot pri čezmejni dobavi blaga in opravljanju storitev, davčnemu zavezancu omogočati, da podatke predloži v skladu z evropskim standardom, lahko pa zadevna država članica da na voljo dodatne standarde za pošiljanje podatkov. Države članice bi morale dovoliti, da se podatki pošljejo neposredno s strani davčnega zavezanca ali v imenu tega davčnega zavezanca s strani tretje osebe in bi lahko dovolile uporabo javnega portala, če je ta na voljo.

(21) Za države članice ne bi smelo biti obvezno, da uvedejo zahtevo za digitalno poročanje v realnem času na podlagi transakcij o dobavi blaga in opravljanju storitev za plačilo na njihovem ozemlju, razen o tistih, za katere veljajo zahteve za poročanje za čezmejno dobavo blaga in opravljanje storitev. Vendar, če tako zahtevo uvedejo v prihodnosti, bi to morale storiti v skladu z novimi pravili o zahtevah za digitalno poročanje o samodobavi in dobavi blaga ter samoopravljanju in opravljanju storitev med davčnimi zavezanci na ozemlju države članice, ki

izpolnjujejo zahteve za digitalno poročanje za čezmejno dobavo blaga in opravljanje storitev. Države članice, ki že imajo vzpostavljen sistem poročanja o teh transakcijah, bi ga morale prilagoditi, da bi se podatki sporočali v skladu z zahtevami za digitalno poročanje o samodobavi in dobavi blaga ter samoopravljanju in opravljanju storitev med davčnimi zavezanci na ozemlju države članice.

(22) Za oceno učinkovitosti zahtev za digitalno poročanje bi morala Komisija pripraviti poročilo o oceni, v katerem bi ocenila učinek izdajanja elektronskih računov ter zahtev za digitalno poročanje znotraj Skupnosti in na nacionalni ravni na učinkovitost pobiranja DDV in zmanjšanje vrzeli pri pobiranju DDV ter na stroške izvajanja in izpolnjevanja obveznosti za davčne zavezance in davčne uprave, da bi preverila, ali so cilji sistema doseženi ali pa bi bilo treba sistem dodatno prilagoditi.

(23) Države članice bi morale imeti možnost, da še naprej izvajajo druge ukrepe za zagotovitev pravilnega pobiranja DDV in za preprečevanje utaj. Vendar ne bi smele imeti možnosti, da za transakcije, za katere veljajo zahteve za digitalno poročanje, nalagajo dodatne splošne obveznosti poročanja na podlagi transakcij, razen če se to na nacionalni ravni zahteva za pripravo in predložitev obračuna DDV ali za namene revizije. To pomeni, da bi države članice morale imeti možnost, da skupaj z obveznostmi poročanja v realnem času, določenimi v tej direktivi, ohranijo svoja domača orodja za poročanje, ki temeljijo na primer na sistemu SAF-T, ter obveznosti poročanja, ki niso splošne, kot so tiste, ki se nanašajo na registrske blagajne. Poleg tega možnost držav članic, da pri revizijah zahtevajo informacije od davčnih zavezancev, ne bi smele biti omejene, saj se take informacije pridobijo le na zahtevo države članice in niso rezultat dejavnega poročanja davčnih zavezancev.

(24) Zaradi poenostavitve postopka pobiranja DDV ali zaradi preprečevanja nekaterih oblik davčnih utaj ali izogibanja davkom je več držav članic, po potrebi s predhodnim dovoljenjem na podlagi člena 395 Direktive 2006/112/ES, uvedlo nacionalno obveznost digitalnega poročanja v realnem času na podlagi transakcij. Te države članice in davčni zavezanci s sedežem na njihovem ozemlju so nedavno veliko vložili v to, da bi zagotovili delovanje teh sistemov in doseganje teh ciljev. Glede na to bi morale te države članice – da zagotovijo, da se podatki sporočajo v skladu z zahtevami za digitalno poročanje o samodobavi in dobavi blaga ter samoopravljanju in opravljanju storitev med davčnimi zavezanci na njihovem ozemlju – svoje sisteme izjemoma prilagoditi šele do leta 2035, razen če se v poročilu Komisije o oceni razkrijejo pomanjkljivosti v delovanju sistema čezmejnega digitalnega poročanja, zaradi česar bi se lahko po potrebi dodatno podaljšal rok za prilagoditev njihovega nacionalnega sistema poročanja.

(25) Platformno gospodarstvo je povzročilo nekatere težave pri uporabi pravil o DDV, zlasti pri določitvi obdavčljivega statusa ponudnika storitve ter enakih konkurenčnih pogojih za mala in srednja podjetja ter druga podjetja.

(26) Platformno gospodarstvo je privedlo do neupravičenega izkrivljanja konkurence med dobavami blaga ali opravljanjem storitev, ki se izvedejo prek spletnih platform in niso obdavčene z DDV, ter tistimi, ki se izvedejo v tradicionalnem gospodarstvu in za katere se DDV plačuje. Izkrivljanje je bilo najhujše v dveh za e-trgovanjem največjih sektorjih platformnega gospodarstva, in sicer v sektorju kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem in sektorju cestnega potniškega prometa. Znano je, so te razlike lahko bolj očitne v nekaterih državah članicah kot v drugih.

(27) Za odpravo izkrivljanja konkurence v sektorju kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem in sektorju cestnega prevoza potnikov je treba določiti pravila za spremembo vloge, ki jo imajo platforme pri pobiranju DDV, tako da postanejo „domnevni dobavitelj“. V skladu s tem modelom domnevnega dobavitelja, ki je pravna fikcija, ki ne vpliva na pravila zunaj zakonodaje o DDV, bi morale DDV obračunati platforme, kadar ga ne obračunajo osnovni dobavitelji, ker sami na primer niso davčni zavezanci ali so davčni zavezanci, ki uporabljajo posebno ureditev za mala podjetja.

(28) Za ohranitev nevtralnost DDV, se platforme ne bi smele šteti za domnevne dobavitelje in torej ne bi smele obračunavati DDV, kadar osnovni dobavitelji navedejo identifikacijsko številko za DDV in izjavijo, da bodo obračunali DDV, ki bi ga sicer moral plačati domnevni dobavitelj.

(29) Kadar pa države članice menijo, da na njihovem ozemlju ni takega izkrivljanja konkurence, jim je primerno dati možnost, da davčne zavezance, ki na njihovem ozemlju uporabljajo posebno ureditev za mala podjetja in bi bili sicer sistematično zajeti v okviru pravila o domnevnem dobavitelju, izključijo s področja uporabe tega pravila. Države članice bi morale imeti možnost določiti pogoje, pod katerimi se ta možnost izvaja. Kadar se ta možnost izvaja, bi bilo treba državam članicam omogočiti, da jo uporabljajo na način, ki ne povzroča nesorazmernega upravnega bremena osebi, ki opravlja storitve kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali storitve cestnega prevoza

potnikov, ali davčnemu zavezancu, ki omogoča tako opravljanje storitev. V zvezi s tem se zahtevanje informacij, potrebnih za ugotovitev, ali osnovni dobavitelj uporablja posebno ureditev za mala podjetja, ne bi smelo šteti za nesorazmerno. Vendar pa, kadar država članica izkoristi tako možnost, to ne posega v splošno odgovornost platform, da spoštujejo pravilo domnevnega dobavitelja.

(30) Za zagotovitev minimalne stopnje skladnosti med različnimi nacionalnimi sistemi DDV v zvezi z obravnavo opravljanja storitev kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem bi bilo treba šteti, da ima taka storitev oddajanja, če je neprekinjena, se zagotavlja isti osebi in traja največ 30 noči, podobno funkcijo kot hotelski sektor. Da pa bi se države članice prilagodile različnim nacionalnim posebnostim sektorja, bi morale imeti možnost, da za storitve kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem v skladu s svojo nacionalno zakonodajo določijo nekatera merila, pogoje in omejitve.

(31) Države članice različno razlagajo kraj opravljanja storitve omogočanja, ki jo platforme opravljajo za osebe, ki niso davčni zavezanci. Zato je treba to pravilo pojasniti in zagotoviti, da velja skupno merilo.

(32) Da bi preprečili situacije, v katerih so platforme vključene v posebno ureditev za potovalne agencije v zvezi s transakcijami, za katere se štejejo za domnevnega dobavitelja, bi bilo treba pojasniti, da te transakcije ne spadajo na področje uporabe navedene posebne ureditve. Podobno bi bilo treba zagotoviti, da potovalne agencije niso vključene v pravilo o domnevnem dobavitelju.

(33) Ob upoštevanju obstoječih različnih praks v državah članicah v zvezi z identifikacijo davčnih zavezancev je ustrezno določiti daljše prehodno obdobje za začetek uporabe pravila o domnevnem dobavitelju, da se zagotovi nemoten prehod na novo pravilo.

(34) Ta direktiva ne posega v pravila, določena v drugih pravnih aktih Unije, zlasti Uredbi (EU) 2022/2065 Evropskega parlamenta in Sveta ([6]), ki ureja druge vidike opravljanja storitev s strani spletnih platform, kot so obveznosti ponudnikov spletnih platform, ki potrošnikom omogočajo sklepanje pogodb na daljavo s trgovci.

(35) Z direktivama Sveta (EU) 2017/2455 ([7]) in (EU) 2019/1995 ([8]) je bila Direktiva 2006/112/ES spremenjena glede pravil o DDV, ki urejajo obdavčevanje dejavnosti čezmejnega e-trgovanja med podjetji in potrošniki v Uniji. Navedeni direktivi o spremembah sta zmanjšali izkrivljanje konkurence, izboljšali upravno sodelovanje in uvedli številne poenostavitve. Čeprav so bile spremembe, uvedene z navedenima direktivama, ki se uporabljata od 1. julija 2021, večinoma uspešne, je potreba po nekaterih izboljšavah.

(36) Nekatera obstoječa pravila bi bilo treba pojasniti. To vključuje pravilo o izračunu praga na podlagi koledarskega leta v višini 10 000 EUR iz člena 59c Direktive 2006/112/ES, pod katerim sta lahko opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev ter prodaja blaga na daljavo znotraj Skupnosti, ki ju izvaja izvajalec oziroma dobavitelj s sedežem v Uniji, ki ima sedež samo v eni državi članici, še naprej predmet DDV v državi članici, v kateri ima sedež tisti davčni zavezanec, ki opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, oziroma v kateri je blago ob začetku odpošiljanja ali prevoza. Člen 59c Direktive 2006/112/ES bi bilo treba spremeniti, da se zagotovi, da se v izračun praga v višini 10 000 EUR vključi samo prodaja blaga na daljavo znotraj Skupnosti, ki se dobavi iz države članice, v kateri ima davčni zavezanec sedež, ne pa tudi prodaja na daljavo iz zaloge blaga v drugi državi članici. Druge manjše spremembe so potrebne za pojasnitev nekaterih praktičnih vidikov, kot je zagotavljanje naslova spletnega mesta.

(37) Direktivo 2006/112/ES bi bilo tudi treba spremeniti, da se pojasni, da na področje uporabe posebne ureditve za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, in sicer neunijska ureditev „vse na enem mestu“

([6]) Uredba (EU) 2022/2065 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. oktobra 2022 o enotnem trgu digitalnih storitev in spremembi Direktive 2000/31/ES (akt o digitalnih storitvah) (UL L 277, 27.10.2022, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2065/oj).

([7]) Direktiva Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo (UL L 348, 29.12.2017, str. 7, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/2455/oj).

([8]) Direktiva Sveta (EU) 2019/1995 z dne 21. novembra 2019 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede določb v zvezi s prodajo blaga na daljavo in nekaterimi domačimi dobavami blaga (UL L 310, 2.12.2019, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/1995/oj).

(VEM) (v nadaljnjem besedilu: neunijska VEM), spadajo vse storitve med podjetji in potrošniki, ki jih v Uniji opravljajo davčni zavezanci s sedežem zunaj Unije, in ne zgolj storitve za prejemnike s sedežem v Uniji. Potem ko so bila z Direktivo Sveta (EU) 2022/542 ([9]) uvedena nova pravila o stopnjah DDV in, da se zajame oprostitve iz člena 151 Direktive 2006/112/ES v zvezi z dobavo blaga in opravljanjem storitev, med drugim v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov in za določene mednarodne organizacije, je treba ureditve VEM iz naslova XII, poglavje 6, Direktive 2006/112/ES razširiti tako, da bodo zajemale dobavo blaga in opravljanje storitev z ničelno davčno stopnjo ter dobavo blaga in opravljanje storitev, oproščena DDV, s pravico do odbitka. Poleg tega bi bilo treba Direktivo 2006/112/ES spremeniti tudi, da se pojasni rok, do katerega lahko davčni zavezanec, ki uporablja posebne ureditve, spremeni ustrezne obračune DDV v treh obstoječih poenostavitvenih ureditvah: neunijski VEM, unijski VEM in uvozni VEM (UVEM). To pojasnilo bi moralo davčnim zavezancem, registriranim za te ureditve, omogočiti spremembe ustreznih obračunov DDV do roka za predložitev teh obračunov. Poleg tega bi bilo treba pojasniti, da so spremembe prejšnjih obračunov DDV dovoljene le v obračunih DDV za naslednja davčna obdobja. Poleg tega bi bilo treba v zvezi z dobavo blaga in opravljanjem storitev v okviru poenostavitvenih ureditev unijske VEM in neunijske VEM jasno opredeliti čas nastanka obdavčljivega dogodka, da države članice ne bi različno uporabljale pravil.

(38) Identifikacija za DDV je na splošno potrebna v vsaki državi članici, v kateri se izvajajo obdavčljive transakcije. Da pa bi se zmanjšalo število primerov, v katerih se zahteva več registracij za DDV, je bilo z Direktivo (EU) 2017/2455 v Direktivi 2006/112/ES uvedenih več ukrepov za zmanjšanje potrebe po več registracijah za DDV. Da bi dodatno zmanjšali potrebo po več registracijah za DDV, je bilo opredeljenih več ukrepov za razširitev, s katerimi bi se podprl cilj enotne registracije za DDV v Uniji. Zato bi bilo treba določiti pravila za zagotovitev teh ukrepov za razširitev.

(39) Med drugimi ukrepi je bilo z Direktivo (EU) 2017/2455 razširjeno področje uporabe mini VEM, da je postala obsežnejša VEM, ki zajema vse čezmejno opravljanje storitev za osebe, ki niso davčni zavezanci, v Uniji in vso prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti. Izjemoma lahko določeno domačo dobavo blaga v okviru unijske ureditve VEM prijavijo tudi elektronski vmesniki, kot so trgi in platforme, ki postanejo domnevni dobavitelji za določeno dobavo blaga v Uniji. Da bi podprli cilj enotne registracije za DDV v Uniji, bi bilo treba področje uporabe unijske ureditve VEM dodatno razširiti na drugo dobavo blaga, vključno z domačo dobavo blaga med podjetji in potrošniki v Uniji, ki jo opravijo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v državi članici potrošnje, s čimer se zagotovi, da se podjetjem ni treba registrirati za DDV v vsaki državi članici, v kateri poteka taka dobava blaga za potrošnike.

(40) DDV običajno zaračuna in obračuna dobavitelj blaga ali izvajalec storitev. Vendar lahko države članice v nekaterih okoliščinah določijo, da je v okviru mehanizma obrnjene davčne obveznosti dolgovani DDV dolžan obračunati prejemnik ali pridobitelj, ne pa dobavitelj ali izvajalec. Za dodatno podporo cilju enotne registracije za DDV v Uniji bi bilo treba določiti pravila, da je treba mehanizem obrnjene davčne obveznosti obvezno uporabljati v primerih, ko dobavitelji nimajo sedeža v državi članici, v kateri je treba plačati DDV, in v njej niso identificirani za DDV. Pri dobavljanju blaga ali opravljanju storitev za osebo, ki je identificirana za DDV v državi članici, v kateri je dobava blaga ali opravljanje storitve obdavčljivo, bi morali ti dobavitelji ali izvajalci uporabljati obrnjeno davčno obveznost. Za namene nadzora je treba tako dobavo blaga ali opravljanje storitve navesti v rekapitulacijskem poročilu. Poleg obvezne uporabe bi morale imeti države članice možnost mehanizem obrnjene davčne obveznosti uporabiti tudi za blago ali storitve, ki jih dobavijo oziroma izvedejo gospodarski subjekti brez sedeža, ki dobavljajo blago ali opravljajo storitve za prejemnika, ne glede na njegov status. Vendar bi morala biti dobava blaga ali opravljanje storitve, za katero se uporablja maržna ureditev iz naslova XII, poglavje 4, Direktive 2006/112/ES, izključena iz mehanizma obrnjene davčne obveznosti.

(41) Z Direktivo (EU) 2017/2455 je bila v Direktivo 2006/112/ES uvedena specifična poenostavitev, in sicer UVEM, zasnovana za zmanjšanje regulativnega bremena v zvezi z DDV pri uvozu nekaterega blaga nizke vrednosti za potrošnike v Uniji. Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja Direktive 2006/112/ES bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila za boljše zagotavljanje pravilne uporabe in postopka preverjanja identifikacijskih številk za DDV za UVEM, kadar je namen uveljavljanje oprostitve iz navedene direktive. To pooblastilo bi moralo Komisiji omogočiti, da sprejme izvedbeni akt za uvedbo posebnih ukrepov za preprečevanje nekaterih vrst davčnih

([9]) Direktiva Sveta (EU) 2022/542 z dne 5. aprila 2022 o spremembi direktiv 2006/112/ES in (EU) 2020/285 glede stopenj davka na dodano vrednost (UL L 107, 6.4.2022, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/542/oj).

utaj ali izogibanja davkom. Taki posebni ukrepi med drugim vključujejo povezavo edinstvene številke pošiljke z identifikacijsko številko za DDV za UVEM. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ([10]).

(42) Kadar dobavitelj ni identificiran za DDV v državi članici, v kateri je treba plačati DDV, se mora registrirati za DDV. Zlasti kadar davčni zavezanec prenaša lastno blago v drugo državo članico, med drugim za namene svoje dejavnosti, povezane z e-trgovanjem, se mora zaradi prenosa registrirati v državah članicah, iz katerih in v katere lastno blago prenaša. V skladu s ciljem enotne registracije za DDV v Uniji bi bilo treba primere, v katerih se zahteva več registracij za DDV, še bolj zmanjšati z določitvijo uporabe nove ureditve v okviru ureditev VEM. Taka nova ureditev bi morala biti posebej zasnovana za poenostavitev izpolnjevanja obveznosti DDV, povezanih z določenimi prenosi lastnega blaga. Poleg tega bi moral davčni zavezanec, kadar prenos lastnega blaga opravi za račun drugega davčnega zavezanca in kolikor prenos ni izveden na izrecno zahtevo drugega davčnega zavezanca, lastniku tega blaga sporočiti nekatere informacije v zvezi s prenosom.

(43) V Direktivi 2006/112/ES je določena poenostavljena obravnava DDV, ki se uporablja za blago, preneseno v okviru ureditve skladiščenja na odpoklic, kadar so izpolnjeni nekateri pogoji. Ker je poenostavitvena ureditev VEM za prenose lastnega blaga celovita in zajema čezmejno gibanje blaga, ki je trenutno zajeto v ureditvah skladiščenja na odpoklic na podlagi člena 17a Direktive 2006/112/ES, je treba te ureditve postopno odpraviti z vključitvijo končnega datuma pred popolno odpravo določb o skladiščenju na odpoklic v navedeni direktivi. Zato bi bilo treba določiti končni datum 30. junij 2028, po katerem ne bo več mogoče izvajati novih ureditev skladiščenja na odpoklic. Za ureditve skladiščenja na odpoklic, ki se začnejo 30. junija 2028 ali prej, bi se morali še naprej uporabljati ustrezni pogoji, vključno z 12-mesečnim rokom za prenos lastništva nad blagom na predvidenega pridobitelja. Poleg vključitve novega končnega datuma bi bilo treba določiti, da se navedene ureditve prenehajo uporabljati 30. junija 2029, saj po tem datumu ne bodo več potrebne.

(44) V skladu s Skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih ([11]) se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med elementi direktive in ustrezajočimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.

(45) Ker ciljev te direktive, in sicer prilagoditve sistema DDV digitalni dobi, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se, zaradi potrebe po harmonizaciji in spodbujanju uporabe zahtev za digitalno poročanje, izboljšanju obravnave DDV v zvezi s platformami in zmanjšanju števila primerov, v katerih se mora podjetje registrirati v drugih državah članicah, lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.

(46) Direktivo 2006/112/ES bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od začetka veljavnosti te direktive

Direktiva 2006/112/ES se spremeni:

([10]) Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

([11]) UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

(1) v členu 143 se vstavi naslednji odstavek:

„1a. Za namene oprostitve iz odstavka 1, točka (ca), tega člena Komisija sprejme izvedbeni akt za uvedbo posebnih ukrepov za preprečevanje nekaterih davčnih utaj ali izogibanja davkom, med drugim s povezavo edinstvene številke pošiljke z ustrezno individualno identifikacijsko številko za DDV iz člena 369q te direktive. Ta izvedbeni akt se sprejme v skladu s postopkom pregleda iz člena 5 Uredbe (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta (*).

Komisiji pomaga Stalni odbor za upravno sodelovanje, ustanovljen s členom 58 Uredbe (EU) št. 904/2010 (**).Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.

(*) Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

(**) Uredba Sveta (EU) št. 904/2010 z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost (UL L 268, 12.10.2010, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2010/904/oj).“;

(2) v členu 218 se doda naslednji odstavek:

„Z odstopanjem od prvega odstavka tega člena lahko države članice v skladu s pogoji, ki jih določijo, od davčnih zavezancev s sedežem na njihovem ozemlju zahtevajo, da izdajajo elektronske račune za dobavo blaga in opravljanje storitev na njihovem ozemlju, razen tistih iz člena 262.“;

(3) v členu 232 se doda naslednji odstavek:

„Z odstopanjem od prvega odstavka tega člena lahko države članice, ki uporabljajo možnost iz člena 218, drugi odstavek, določijo, da za uporabo elektronskih računov, ki jih izdajo davčni zavezanci s sedežem na njihovem ozemlju, ni potrebno soglasje prejemnika s sedežem na njihovem ozemlju.“.

Člen 2

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. januarja 2027

Direktiva 2006/112/ES se spremeni:

(1) člen 14a se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 14a*

1. Kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v pošiljkah z realno vrednostjo največ 150 EUR, se šteje, da je to blago prejel in dobavil zadevni davčni zavezanec sam.

2. Kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča dobavo blaga znotraj Skupnosti, ki jo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti, za davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, katerega pridobitve blaga znotraj Skupnosti na podlagi člena 3(1) niso predmet DDV, ali za katero koli drugo osebo, ki ni davčni zavezanec, se šteje, da je to blago prejel in dobavil sam davčni zavezanec, ki omogoča dobavo.

Komisija do 1. julija 2027 Evropskemu parlamentu in Svetu na podlagi informacij, ki jih pridobi od držav članic, predloži poročilo o oceni delovanja pravila o domnevnem dobavitelju iz prvega pododstavka in po potrebi predloži zakonodajni predlog za njegovo nadaljnje podaljšanje.“;

(2) člen 17a se spremeni:

(a) v odstavku 2 se točka (a) nadomesti z naslednjim:

„(a) davčni zavezanec ali tretja oseba za njegov račun najpozneje 30. junija 2028 odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico z namenom, da to blago tam pozneje in po prihodu dobavi drugemu davčnemu zavezancu, ki ima pravico prevzeti lastništvo nad tem blagom v skladu z obstoječim dogovorom med obema davčnima zavezancema;“;

(b) doda se naslednji odstavek:

„8. Ta člen se preneha uporabljati 30. junija 2029.“;

(3) v naslovu V, poglavje 3a, se naslov nadomesti z naslednjim:

„POGLAVJE 3a

Prag za davčne zavezance, ki dobavljajo določeno blago, zajeto v členu 33, točka (a), in opravljajo določene storitve, zajete v členu 58“;

(4) člen 59c se spremeni:

(a) v odstavku 1 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) storitve se opravljajo za osebo, ki ni davčni zavezanec in ima sedež, stalno prebivališče ali običajno prebivališče v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz točke (a), ali blago je odposlano ali prepeljano iz države članice iz točke (a) v drugo državo članico in“;

(b) odstavek 3 se nadomesti z naslednjim:

„3. Država članica iz odstavka 1, točka (a), tega člena podeli davčnim zavezancem, ki dobavljajo blago ali opravljajo storitve, ki izpolnjujejo pogoje iz navedenega odstavka, pravico, da izberejo, da se kraj dobave oziroma opravljanja storitev določi v skladu s členom 33, točka (a), in členom 58, ta izbira pa v vsakem primeru velja dve koledarski leti.

Šteje se, da so davčni zavezanci, registrirani za uporabo posebne ureditve iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 3, izkoristili možnost iz prvega pododstavka tega odstavka.“;

(5) člen 66 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 66*

1. Z odstopanjem od členov 63, 64 in 65 lahko države članice določijo, da obveznost obračuna DDV za določene transakcije ali za določene kategorije davčnih zavezancev nastane v enem od naslednjih trenutkov:

(a) najpozneje ob izdaji računa;

(b) najpozneje ob prejemu plačila;

(c) kadar račun ni izdan ali je izdan pozneje, v določenem roku, vendar najpozneje ob izteku roka, ki ga za izdajanje računov predpišejo države članice na podlagi člena 222, drugi odstavek, kadar pa država članica ni predpisala takega roka, v določenem obdobju od datuma obdavčljivega dogodka.

2. Odstopanje iz odstavka 1 se ne uporablja za naslednje:

(a) opravljanje storitev, zajetih v posebni ureditvi iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 2, kadar te storitve opravi davčni zavezanec, ki mu je v skladu s členom 359 dovoljena uporaba te posebne ureditve;

(b) dobave blaga in opravljanje storitev, zajete v posebni ureditvi iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 3, kadar jih opravlja davčni zavezanec, ki mu je v skladu s členom 369b dovoljena uporaba te posebne ureditve;

(c) opravljanje storitev, za katere je DDV na podlagi člena 196 dolžan plačati prejemnik storitev;

(d) dobave ali prenose blaga iz člena 67, prvi odstavek.“;

(6) v členu 167a se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice lahko v okviru izbirne ureditve določijo, da se pravica do odbitka davčnega zavezanca, za katerega nastane obveznost obračuna DDV le v skladu s členom 66(1), točka (b), odloži, dokler DDV za temu davčnemu zavezancu dobavljeno blago ali opravljene storitve ni plačan dobavitelju.“;

(7) v členu 226 se točka 7a nadomesti z naslednjim:

„(7a) kadar nastane obveznost obračuna DDV ob prejemu plačila v skladu s členom 66(1), točka (b), in pravica do odbitka nastane v trenutku, ko nastane obveznost obračuna odbitnega davka, navedba ‚cash accounting‘.“;

(8) člen 237 se črta;

(9) člen 359 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 359*

Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve vsakemu davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v Skupnosti in opravlja storitve za osebo, ki ni davčni zavezanec. Ta posebna ureditev se uporablja za vse tako opravljene storitve v Skupnosti.“;

(10) v členu 361(1) se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) elektronski naslov, vključno s spletnimi mesti, če so na voljo;“;

(11) člen 368 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 368*

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti in uporablja to posebno ureditev, v zvezi s storitvami, zajetimi v tej posebni ureditvi, ne sme odbiti DDV, ki nastane v državah članicah potrošnje, na podlagi člena 168 te direktive. Ne glede na člen 1, točka 1, Direktive 86/560/EGS se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedeno direktivo. Člen 2(2) in člen 4(2) Direktive 86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi z blagom ali storitvami, ki se uporabljajo za opravljanje storitev, zajetih v tej posebni ureditvi.

Če mora biti davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v državi članici registriran za dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi, v obračunu DDV, ki ga predloži na podlagi člena 250, odbije zneske DDV, ki se v tej državi članici plačajo v zvezi z njegovimi obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi.“;

(12) vstavi se naslednji člen:

„*Člen 369aa*

Dobava plina po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Skupnosti, ali po katerem koli omrežju, povezanem s takim sistemom, dobava električne energije ali dobava toplote ali energije za hlajenje po ogrevalnih ali hladilnih omrežjih v skladu s pogoji iz člena 39 se za namene uporabe člena 369b do 30. junija 2028 šteje za prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti, kadar se dobavljajo davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, čigar pridobitve blaga znotraj Skupnosti na podlagi člena 3(1) niso predmet DDV, ali kadar jih kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec, dobavlja davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, v kateri je blago predmet DDV.“

(13) v členu 369j se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v zvezi s svojimi obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi, ne sme odbiti DDV, ki nastane v državah članicah potrošnje, na podlagi člena 168 te direktive. Ne glede na člen 1, točka 1, Direktive 86/560/EGS ter člen 2, točka 1, člen 3 in člen 8(1), točka (e), Direktive 2008/9/ES se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo v skladu z navedenima direktivama. Člen 2(2) in člen 4(2) Direktive

86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi z blagom ali storitvami, ki se uporabljajo za dobave blaga, zajete v tej posebni ureditvi.“;

(14) v členu 369m se vstavi naslednji odstavek:

„1a. Odstavek 1 tega člena se ne uporablja za davčne zavezance, za katere velja posebna ureditev iz naslova XII, poglavje 1, oddelek 2.“;

(15) člen 369p se spremeni:

(a) v odstavku 1 se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) elektronski naslov in spletna mesta, če so na voljo;“;

(b) v odstavku 3 se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) elektronski naslov in spletna mesta, če so na voljo;“;

(16) v členu 369w se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v zvezi s svojimi obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi, ne sme odbiti DDV, ki nastane v državah članicah potrošnje, na podlagi člena 168 te direktive. Ne glede na člen 1, točka (1), Direktive 86/560/EGS ter člen 2, točka (1), člen 3 in člen 8(1), točka (e), Direktive 2008/9/ES se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedenima direktivama. Člen 2(2) in člen 4(2) Direktive 86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi z blagom ali storitvami, ki se uporabljajo za dobave blaga, zajete v tej posebni ureditvi.“.

Člen 3

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. julija 2028

Direktiva 2006/112/ES se spremeni:

(1) vstavi se naslednji člen:

„*Člen 28a*

1. Ne glede na člen 28 se šteje, da je davčni zavezanec, ki z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, znotraj Unije omogoča storitve kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem, in sicer neprekinjeno oddajanje nastanitve isti osebi za največ 30 noči, ali storitve cestnega prevoza potnikov, sam prejel in opravil te storitve, razen če je oseba, ki opravlja te storitve:

(a) davčnemu zavezancu, ki omogoča opravljanje storitev, sporočila svojo identifikacijsko številko za DDV, izdano v državi članici, v kateri se opravi storitev, ali identifikacijsko številko, ki ji je bila dodeljena v skladu s členom 362 ali členom 369d, ter

(b) davčnemu zavezancu, ki omogoča opravljanje storitev, dala izjavo, da bo obračunala DDV, ki ga je treba plačati za to opravljeno storitev.

2. Za namene odstavka 1 pomenijo storitve cestnega prevoza potnikov, ki se opravijo znotraj Unije, del storitve, ki se opravi med dvema točkama v Uniji.

3. Odstavek 1 tega člena se ne uporablja za storitve, opravljene v okviru posebne ureditve iz naslova XII, poglavje 3.

4. Države članice lahko zahtevajo, da davčni zavezanec, ki omogoča opravljanje storitve iz odstavka 1, potrdi identifikacijsko številko za DDV iz točke (a) tega odstavka z uporabo ustreznih sredstev, določenih v skladu z nacionalnim pravom.

5. Ne glede na odstavek 1 tega člena lahko države članice iz področja uporabe navedenega odstavka izključijo storitve kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali storitve cestnega prevoza potnikov ali oboje, opravljene na njihovem ozemlju v okviru posebne ureditve iz naslova XII, poglavje 1, oddelek 2.

6. Kadar je država članica uporabila možnost iz odstavka 5, o tem obvesti odbor za DDV. Komisija objavi izčrpen seznam držav članic, ki so uporabile to možnost.

7. Komisija do 1. julija 2033 Svetu predloži poročilo, s katerim oceni delovanje tega člena in uporabo pravil o DDV za storitve omogočanja, vključno z učinkom na delovanje notranjega trga, in učinkovitost pobiranja DDV. Komisija po potrebi pripravi ustrezen zakonodajni predlog.“;

(2) vstavi se naslednji člen:

„*Člen 46a*

Kraj opravljanja storitve omogočanja, ki se z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, opravi za osebo, ki ni davčni zavezanec, je kraj, kjer se opravi osnovna transakcija v skladu s to direktivo.“;

(3) člen 135 se spremeni:

(a) v odstavku 2 se za prvim pododstavkom vstavi naslednji pododstavek:

„ne glede na prvi pododstavek, točka (a), se šteje, da ima neprekinjeno oddajanje nastanitve v najem isti osebi za največ 30 nočitev podobno funkcijo kot hotelski sektor, za katero se uporabljajo merila, pogoji in omejitve, ki jih določijo države članice.“;

(b) doda se naslednji odstavek:

„3. Države članice odboru za DDV pred 1. julijem 2028 sporočijo besedilo glavnih določb nacionalnega prava, v katerih so navedeni merila, pogoji in omejitve iz odstavka 2, drugi pododstavek.

Komisija do 31. decembra 2028 na podlagi informacij, ki jih predložijo države članice, na podlagi prvega pododstavka tega odstavka, objavi izčrpen seznam meril, pogojev in omejitev, ki jih države članice določijo v zvezi z odstavkom 2, drugi pododstavek.“;

(4) vstavi se naslednji člen:

„*Člen 136b*

Kadar se šteje, da je davčni zavezanec prejel in opravil storitve v skladu s členom 28a, države članice davčnemu zavezancu oprostijo plačilo davka za opravljanje navedenih storitev.“;

(5) člen 138 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se doda naslednji pododstavek:

„Prvi pododstavek, točka (b), tega odstavka se ne uporablja za prenose, prijavljene v okviru posebne ureditve iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 5.“;

(b) v odstavku 2se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) dobave blaga v obliki prenosa v drugo državo članico, za katere bi se priznale oprostitve iz odstavka 1 in točk (a) in (b) tega odstavka, če bi bile opravljene za račun drugega davčnega zavezanca.“;

(6) vstavi se naslednji člen:

„*Člen 172a*

Kadar se šteje, da je davčni zavezanec prejel in opravil storitve v skladu s členom 28a, te opravljene storitve ne vplivajo na pravico tega davčnega zavezanca do odbitka, ne glede na to, ali gre za opravljanje storitev, za katero je DDV odbiten.“;

(7) člen 194 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 194*

1. Brez poseganja v člena 195 in 196, kadar obdavčljivo dobavo blaga ali storitev opravlja davčni zavezanec, ki nima sedeža in ni identificiran za DDV z individualno identifikacijsko številko za DDV iz člena 214 v državi članici, v kateri je DDV dolgovan, je davčni zavezanec, ki je dolžan plačati DDV, oseba, kateri se opravi obdavčljiva dobabva blaga ali storitev, če je ta oseba že identificirana v tej državi članici.

Poleg tega, kadar obdavčljivo dobavo blaga ali storitev opravlja davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, v kateri je DDV dolgovan, lahko države članice določijo, da je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, kateri se opravi obdavčljiva dobava blaga ali storitev.

2. Odstavek 1 tega člena se ne uporablja za dobave blaga, ki jih opravi obdavčljivi preprodajalec, kot je opredeljen v členu 311(1), točka 5, kadar je blago predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo iz naslova XII, poglavje 4, oddelek 2.“;

(8) v členu 222 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Za dobave blaga v skladu s pogoji iz člena 138, ali dobave blaga ali opravljanje storitev, za katere DDV plača pridobitelj ali prejemnik v skladu s členoma 194 in 196, se račun izda najpozneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.“;

(9) v členu 226 se točka 4 nadomesti z naslednjim:

„(4) identifikacijska številka za DDV pridobitelja ali prejemnika iz člena 214, pod katero je pridobil oziroma prejel blago ali storitev, za katero je dolžan plačati DDV, ali prejel dobavo blaga iz člena 138, razen kadar se uporabi posebna ureditev iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 5;“;

(10) člen 242a se spremeni:

(a) vstavi se naslednji odstavek:

„1a. Kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča storitve kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali storitve cestnega prevoza potnikov v Uniji in se ne šteje, da je te storitve sam prejel in opravil na podlagi člena 28a, je davčni zavezanec, ki omogoča opravljanje storitev, dolžan voditi evidence o teh storitvah. Te evidence morajo biti dovolj podrobne, da lahko davčni organi držav članic, v katerih je ta dobava blaga ali opravljanje storitev obdavčljivo, ugotovijo, ali je bil DDV pravilno obračunan.“;

(b) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Evidence iz odstavkov 1 in 1a so zadevnim državam članicam na njihovo zahtevo na voljo v elektronski obliki.

Države članice lahko še naprej zahtevajo, da se evidence iz odstavkov 1 in 1a zagotavljajo redno in sistematično, dokler ni na voljo avtomatičen dostop do teh evidenc.

Te evidence se hranijo deset let po poteku leta, v katerem je bila opravljena transakcija.“;

(11) vstavi se naslednji člen:

„*Člen 242b*

Kadar davčni zavezanec prenaša blago v drugo državo članico v skladu s členom 17(1) za račun drugega davčnega zavezanca, slednjega, če se prenos ne opravi na njegovo izrecno zahtevo, najpozneje ob prevozu ali odpošiljanju blaga obvesti, da se njegovo blago prenaša ali bo preneseno.“;

(12) v členu 262 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Vsak davčni zavezanec, ki je identificiran za DDV, predloži rekapitulacijsko poročilo, v katerem je navedeno naslednje:

(a) pridobitelji, identificirani za DDV, katerim je ta davčni zavezanec, identificiran za DDV, dobavil blago v skladu s pogoji iz člena 138(1) in člena 138(2), točka (c), razen kadar se uporablja posebna ureditev iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 5;

(b) osebe, identificirane za DDV, katerim je ta davčni zavezanec, identificiran za DDV, dobavil blago, ki je bilo temu davčnemu zavezancu dobavljeno v okviru pridobitve blaga znotraj Skupnosti iz člena 42;

(c) davčni zavezanci in pravne osebe, ki niso davčni zavezanci, so pa identificirane za DDV, katerim je ta davčni zavezanec, identificiran za DDV, dobavil blago ali zanje opravil storitve, ki niso blago ali storitve, oproščene plačila DDV v državi članici, v kateri je transakcija obdavčljiva, in za katere je pridobitelj oziroma prejemnik dolžan plačati DDV na podlagi člena 194, kolikor je pridobitelj ali prejemnik identificiran za DDV, ali na podlagi člena 196.“;

(13) v členu 288(1) se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) vrednost transakcij, ki so oproščene na podlagi člena 136a, člena 136b, členov 146 do 149 in členov 151, 152 in 153;“;

(14) v členu 306 se doda naslednji odstavek:

„3. Posebna ureditev iz odstavka 1 tega člena se ne uporablja za storitve, opravljene na podlagi člena 28a.“;

(15) v naslovu XII, poglavje 6, se naslov nadomesti z naslednjim:

„POGLAVJE 6

Posebne ureditve za davčne zavezance, ki opravljajo storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, ali ki prodajajo blago na daljavo, opravljajo nekatere domače dobave blaga ali opravljajo prenose lastnega blaga“;

(16) člen 365 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 365*

V obračunu DDV se navedejo individualna identifikacijska številka za DDV za uporabo te posebne ureditve in za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost plačila DDV, skupna vrednost opravljenih storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, za katere je v davčnem obdobju nastal obdavčljivi dogodek, brez DDV ter skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah. V obračunu se po potrebi navedejo tudi uporabljene stopnje DDV in skupni znesek dolgovanega DDV.

Kadar so do datuma, ko je treba v skladu s členom 364 predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v ta obračun DDV.

Kadar so po datumu, na katerega je bilo v skladu s členom 364 treba predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe obračuna DDV za preteklo davčno obdobje, se te spremembe vključijo v obračun DDV za naslednje

davčno obdobje v treh letih od datuma, na katerega je bilo v skladu s tem členom treba predložiti prvotni obračun. V takem naslednjem obračunu se opredelijo ustrezna država članica potrošnje, davčno obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo kakršne koli spremembe.“;

(17) v naslovu XII, poglavje 6, oddelek 3, se naslov nadomesti z naslednjim:

„Oddelek 3

POSEBNA UREDITEV ZA PRODAJO BLAGA NA DALJAVO ZNOTRAJ SKUPNOSTI, ZA NEKATERE DOBAVE BLAGA V DRŽAVI ČLANICI, KI JIH OPRAVLJA DAVČNI ZAVEZANEC, IN ZA NEKATERE STORITVE, KI JIH OPRAVLJAJO DAVČNI ZAVEZANCI, KI IMAJO SEDEŽ V SKUPNOSTI, VENDAR NE V DRŽAVI ČLANICI POTROŠNJE“;

(18) člen 369a se spremeni:

(a) točka 2 se spremeni:

(i) tretji pododstavek se nadomesti z naslednjim:

„Kadar davčni zavezanec nima sedeža svoje dejavnosti v Skupnosti in v njej nima stalne poslovne enote, je država članica identifikacije tista država članica, v kateri se začne odpošiljanje ali prevoz blaga. V primeru dobave blaga brez odpošiljanja ali prevoza ali kadar se odpošiljanje ali prevoz dobavljenega blaga začne in konča v isti državi članici ali v skladu s členom 37 ali 39, je država članica identifikacije država članica, v kateri se opravi dobava. Kadar obstaja več kot ena država članica, v kateri se začne odpošiljanje ali prevoz blaga ali v kateri se opravi dobava, davčni zavezanec navede, katera od teh držav članic je država članica identifikacije. Davčni zavezanec je vezan na to odločitev v tekočem koledarskem letu in dveh naslednjih koledarskih letih.“;

(ii) doda se naslednji pododstavek:

„Ne glede na prvi, drugi in tretji pododstavek te točke je država članica identifikacije za to posebno ureditev ista kot za posebno ureditev iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 5, kadar je davčni zavezanec registriran za to posebno ureditev.“;

(b) točka 3 se spremeni:

(i) točka (c) se nadomesti z naslednjim:

„(c) v primeru dobave blaga v državo članico, kadar se dobavi brez odpošiljanja ali prevoza ali kadar se odpošiljanje ali prevoz dobavljenega blaga začne in konča v isti državi članici, kadar je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV na podlagi člena 3(1), ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec, to državo članico;“;

(ii) doda se naslednja točka:

„(d) v primeru dobave blaga v skladu s členi 36, 37 in 39, kadar je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti predmet DDV na podlagi člena 3(1), ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec, to državo članico, za katero se šteje, da je bila v njej opravljena dobava.“;

(19) člen 369b se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 369b*

Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve naslednjim davčnim zavezancem, razen tistim, ki izvajajo izključno oproščene dobave blaga in opravljanje storitev, za katere ni mogoče uveljavljati pravice do odbitka:

(a) davčnemu zavezancu, ki prodaja blago na daljavo znotraj Skupnosti;

(b) davčnemu zavezancu, ki omogoča dobavo blaga v skladu s členom 14a(2) brez odpošiljanja ali prevoza ali kadar se odpošiljanje ali prevoz dobavljenega blaga začne in konča v isti državi članici;

(c) davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v državi članici potrošnje in opravlja storitve za osebo, ki ni davčni zavezanec;

(d) davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v državi članici, v kateri je blago predmet DDV, in dobavlja blago v skladu s členi 36, 37 in 39 davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti na podlagi člena 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

(e) davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v državi članici, v kateri je blago predmet DDV, in dobavlja blago brez odpošiljanja ali prevoza ali kadar se odpošiljanje ali prevoz začne in konča v isti državi članici, davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV na podlagi člena 3(1), ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

(f) davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v državi članici, v katero je bilo blago preneseno v okviru posebne ureditve iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 5, kadar je to blago predmet DDV v skladu s členom 16, 18 ali 26 ali kadar se zahteva popravek odbitka v skladu z naslovom X, poglavje 5.

Ta posebna ureditev se uporablja za vse upravičene dobave, ki jih v Skupnosti dobavi zadevni davčni zavezanec.“;

(20) člen 369g se nadomesti z naslednjim:

„Člen 369g

1. Obračun DDV vsebuje identifikacijsko številko za DDV iz člena 369d in za vsako državo članico potrošnje skupno vrednost brez DDV in po potrebi veljavne stopnje DDV, skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah, in skupni znesek DDV, ki ga je treba plačati, za naslednje dobave, zajete v tej posebni ureditvi, za katere je v davčnem obdobju nastal obdavčljivi dogodek:

(a) prodaja blaga na daljavo znotraj Skupnosti;

(b) opravljanje storitev;

(c) dobave blaga v skladu s členi 36, 37 in 39, kadar je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV na podlagi člena 3(1), ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

(d) dobave blaga, vključno s tistimi, ki jih opravi davčni zavezanec, ki omogoča tako dobavo v skladu s členom 14a(2), brez odpošiljanja ali prevoza ali z odpošiljanjem ali prevozom, ki se začne in konča v isti državi članici, kadar je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti na podlagi člena 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

(e) dobave blaga in opravljanje storitev v skladu s členi 16, 18 in 26 po prenosu lastnega blaga v okviru posebne ureditve iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 5.

Obračun DDV vključuje tudi spremembe v zvezi s preteklimi davčnimi obdobji, kot so določena v odstavku 5, drugi pododstavek.

2. Kadar je blago dobavljeno brez odpošiljanja ali prevoza ali kadar je odposlano ali prepeljano v ali iz držav članic, ki niso država članica identifikacije, obračun DDV vključuje tudi celotno vrednost brez DDV in po potrebi veljavne

stopnje DDV, skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah, ter skupni znesek dolgovanega DDV za naslednje dobave, zajete v tej posebni ureditvi, za vsako državo članico, v kateri je tako blago dobavljeno brez odpošiljanja ali prevoza ali v katero oziroma iz katere se tako blago odpošlje ali odpelje:

(a) prodaja blaga na daljavo znotraj Skupnosti;

(b) dobave blaga, vključno s tistimi, ki jih opravi davčni zavezanec, ki omogoča tako dobavo v skladu s členom 14a(2), brez odpošiljanja ali prevoza ali kadar se odpošiljanje ali prevoz začne in konča v isti državi članici ter kadar je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV na podlagi člena 3(1), ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

(c) dobave blaga v skladu s členi 36, 37 in 39, kadar je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV na podlagi člena 3(1), ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

(d) dobave blaga in opravljanje storitev v skladu s členi 16, 18 in 26 po prenosu lastnega blaga v okviru posebne ureditve iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 5.

V zvezi z dobavami iz tega odstavka, obračun DDV vključuje tudi individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, ki jo dodeli vsaka država članica, v katero je tako blago dobavljeno brez odpošiljanja ali prevoza ali v katero oziroma iz katere se tako blago odpošlje ali odpelje, če je na voljo.

Obračun DDV vključuje informacije iz tega odstavka, razčlenjene po državah članicah potrošnje.

3. Kadar ima davčni zavezanec, ki opravlja storitve, zajete v tej posebni ureditvi, eno ali več stalnih poslovnih enot, razen poslovne enote v državi članici identifikacije, iz katerih opravlja storitve, obračun DDV vključuje tudi skupno vrednost brez DDV ter po potrebi veljavne stopnje DDV, skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah, in skupni znesek dolgovanega DDV takih opravljenih storitev, in sicer za vsako državo članico, v kateri ima ta davčni zavezanec poslovno enoto, ter individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko te poslovne enote, razčlenjeno po državah članicah potrošnje.

4. Kadar se popravek odbitka zahteva za blago, ki je bilo preneseno v skladu s posebno ureditvijo iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 5, obračun DDV vključuje ustrezne dejavnike, ki so privedli do popravka in dolgovanega DDV, za investicijsko blago pa datum začetka obdobja popravka, ki se začne po prenosu.

5. Kadar so do datuma, na katerega je treba v skladu s členom 369f predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v ta obračun DDV.

Kadar so po datumu, na katerega je bilo v skladu s členom 369f treba predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe obračuna DDV za preteklo davčno obdobje, se take spremembe vključijo v obračun DDV za naslednje davčno obdobje v treh letih od datuma, na katerega je bilo v skladu z navedenim členom treba predložiti prvotni obračun DDV. V takem naslednjem obračunu DDV se opredelijo ustrezna država članica potrošnje, davčno obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo kakršne koli spremembe.

6. Za namene tega člena obračun DDV ne vključuje oproščenih dobav blaga ali opravljanja storitev, za katere ni mogoče uveljavljati pravice do odbitka.“;

(21) člen 369p se spremeni:

(a) v odstavku 1 se doda naslednja točka:

„(e) status davčnega zavezanca, za katerega se šteje, da je prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a(1).“;

(b) v odstavku 3 se doda naslednja točka:

„(f) status davčnega zavezanca, za katerega se šteje, da je prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a(1).“;

(22) člen 369t se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 369t*

1. V obračunu DDV se navedejo identifikacijska številka za DDV iz člena 369q in za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost plačila DDV, skupna vrednost prodaje na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, za katero je nastala obveznost obračuna DDV, v davčnem obdobju brez DDV ter skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah. V obračunu DDV se morajo po potrebi navesti tudi uporabljene stopnje DDV in skupni znesek dolgovanega DDV.

2. Kadar so do datuma, na katerega je treba v skladu s členom 369s predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se take spremembe vključijo v ta obračun DDV.

Kadar so po datumu, na katerega je bilo v skladu s členom 369s treba predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe obračuna DDV za preteklo davčno obdobje, se take spremembe vključijo v obračun DDV za naslednje davčno obdobje v treh letih od datuma, na katerega je bilo v skladu z navedenim členom treba predložiti prvotni obračun DDV. V tem naslednjem obračunu se opredelijo ustrezna država članica potrošnje, davčno obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo kakršne koli spremembe.“;

(23) v naslovu XII, poglavje 6, se doda naslednji oddelek:

„ODDELEK 5

POSEBNA UREDITEV ZA PRENOSE LASTNEGA BLAGA

Člen 369xa

1. Za namene tega oddelka in brez poseganja v druge določbe Skupnosti se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(a) ‚prenos lastnega blaga‘ pomeni prenos blaga v drugo državo članico v skladu s členom 17(1) in ne vključuje prenosov blaga, v zvezi s katerim v tej državi članici ni pravice do popolnega odbitka;

(b) ‚država članica identifikacije‘ pomeni državo članico, na ozemlju katere ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti ali, če nima sedeža dejavnosti v Skupnosti, v kateri ima stalno poslovno enoto.

2. Za namene odstavka 1, točka (b), kadar davčni zavezanec nima sedeža svoje dejavnosti v Skupnosti, ima pa več kot eno stalno poslovno enoto v Skupnosti, je država članica identifikacije država članica s stalno poslovno enoto, v kateri davčni zavezanec prijavi uporabo te posebne ureditve. Davčni zavezanec je vezan na to odločitev v tekočem koledarskem letu in dveh naslednjih koledarskih letih.

Kadar davčni zavezanec nima sedeža svoje dejavnosti v Skupnosti in v njej nima stalne poslovne enote, je država članica identifikacije tista država članica, v kateri se začne odpošiljanje ali prevoz blaga. Kadar obstaja več kot ena država članica, v kateri se začne odpošiljanje ali prevoz blaga, davčni zavezanec navede, katera od teh držav članic je država članica identifikacije. Davčni zavezanec je vezan na to odločitev v tekočem koledarskem letu in dveh naslednjih koledarskih letih.

3. Ne glede na odstavek 1, točka (b), in odstavek 2 tega člena je država članica identifikacije za to posebno ureditev ista kot za posebno ureditev iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 3, kadar je davčni zavezanec registriran za to posebno ureditev.

Člen 369xb

Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve vsem davčnim zavezancem, ki izvajajo prenose lastnega blaga.

Ta posebna ureditev se uporablja za vse prenose lastnega blaga, ki jih izvaja davčni zavezanec, registriran za to posebno ureditev.

Člen 369xc

Davčni zavezanec državi članici identifikacije prijavi začetek in prenehanje svojih obdavčljivih dejavnosti, zajetih v tej posebni ureditvi, ali spremembe teh dejavnosti, zaradi katerih ne izpolnjuje več pogojev, potrebnih za uporabo te posebne ureditve. Tako prijavo ta davčni zavezanec predloži v elektronski obliki.

Člen 369xd

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, je za obdavčljive transakcije v okviru te posebne ureditve identificiran za DDV samo v državi članici identifikacije. V ta namen država članica identifikacije uporabi individualno identifikacijsko številko za DDV, ki je že bila dodeljena davčnemu zavezancu v zvezi z njegovimi obveznostmi na podlagi notranjega sistema.

Člen 369xe

Država članica identifikacije davčnega zavezanca izključi iz te posebne ureditve v naslednjih primerih:

(a) če ta davčni zavezanec državi članici identifikacije sporoči, da prenosov lastnega blaga, zajetih v tej posebni ureditvi, ne opravlja več;

(b) če se lahko kako drugače sklepa, da so se obdavčljive dejavnosti davčnega zavezanca, zajete v tej posebni ureditvi, končale;

(c) če ta davčni zavezanec ne izpolnjuje več pogojev, potrebnih za uporabo te posebne ureditve;

(d) če ta davčni zavezanec neprenehoma krši pravila te posebne ureditve.

Člen 369xf

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, državi članici identifikacije z elektronskimi sredstvi predloži obračun DDV za vsak mesec, ne glede na to, ali so bili prenosi blaga, zajeti v tej posebni ureditvi, opravljeni. Obračun DDV se predloži do konca meseca po poteku davčnega obdobja, zajetega v obračunu DDV.

Člen 369xg

1. V obračunu DDV se navede individualna identifikacijska številka za DDV iz člena 369xd in za vsako državo članico, v katero se blago odpošlje ali prenese, skupna vrednost prenosov, zajetih v tej posebni ureditvi, za katere je v davčnem obdobju nastal obdavčljivi dogodek, brez DDV.

Obračun DDV vključuje tudi spremembe, kot je določeno v odstavku 3.

2. Kadar je blago odposlano ali odpeljano iz držav članic, ki niso država članica identifikacije, obračun DDV vključuje skupno vrednost prenosov, zajetih v tej posebni ureditvi, brez DDV za vsako državo članico, iz katere se tako blago odpošlje ali odpelje.

Obračun DDV vključuje, če je na voljo, tudi individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, ki jo dodeli vsaka od držav članic, iz katere se blago iz prvega pododstavka odpošlje ali odpelje. Obračun DDV vključuje informacije iz tega odstavka, razčlenjene po državah članicah, v katere se blago odpošlje ali odpelje.

3. Kadar so do datuma, ko je treba v skladu s členom 369xf predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna DDV, se te spremembe vključijo v ta obračun DDV.

Kadar so po datumu, na katerega je bilo v skladu s členom 369xf treba predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe obračuna DDV za preteklo davčno obdobje, se take spremembe vključijo v obračun DDV za naslednje davčno obdobje v treh letih od datuma, na katerega je bilo v skladu z navedenim členom treba predložiti prvotni obračun DDV. V tem naslednjem obračunu DDV se navedejo ustrezna država članica, v katero in iz katere se blago odpošlje ali odpelje, davčno obdobje in davčna osnova, za katero se zahtevajo kakršne koli spremembe.

Člen 369xh

1. V obračunu DDV so zneski navedeni v eurih.

Države članice, ki niso uvedle eura, lahko zahtevajo, da se obračun DDV izpolni v njihovih nacionalnih valutah.

Če so bile za dobave blaga ali opravljene storitve uporabljene druge valute, davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v obračunu DDV uporabi menjalni tečaj, ki je veljal na zadnji dan davčnega obdobja.

2. Menjava se izvede na podlagi menjalnih tečajev, ki jih Evropska centralna banka objavi za ta dan, ali, če na ta dan ni objave, za naslednji dan objave.

Člen 369xi

Za namene te posebne ureditve je pridobitev blaga znotraj Skupnosti v državi članici, v katero se blago odpošlje ali odpelje, oproščena plačila DDV.

Ne glede na člen 214(1), s pridobitvijo blaga znotraj Skupnosti iz prvega odstavka tega člena ne nastane obveznost registracije v skladu s členom 214(1).

Za namene členov 16, 18, 26, 185 do 189 in 192 se oprostitev iz prvega odstavka tega člena šteje za uveljavljanje pravice do popolnega odbitka DDV, ki bi ga bilo treba plačati, če ta oprostitev ne bi veljala.

Člen 369xj

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v zvezi s svojimi obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi, v obračunu DDV po tej posebni ureditvi ne sme prijaviti DDV, ki ga ima pravico odbiti na podlagi člena 168 v državah članicah, v katere ali iz katerih se blago odpošlje ali odpelje.

Ne glede na člen 1, točka 1, Direktive 86/560/EGS ter člen 2, točka 1, člen 3 in člen 8(1), točka (e), Direktive 2008/9/ES se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedenima direktivama. Člen 2(2) in člen 4 (2) Direktive 86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi z blagom ali storitvami, ki se uporabljajo za prenose lastnega blaga, zajete v tej posebni ureditvi.

Če mora biti davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v državi članici registriran za dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi, v obračunu DDV, ki ga predloži v skladu s členom 250, odbije zneske DDV, ki jih mora v tej državi članici plačati v zvezi z dobavljenim blagom ali opravljenimi storitvami v tej državi članici.

Člen 369xk

1. Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, vodi evidence o prenosih lastnega blaga, zajetih v tej posebni ureditvi. Te evidence so dovolj natančne, da lahko davčni organi držav članic, iz katerih in v katere je bilo blago odposlano ali odpeljano, preverijo, ali je obračun DDV pravilen.

2. Evidence iz odstavka 1 so državi članici, iz katere in v katero je bilo blago odposlano ali odpeljano, in državi članici identifikacije na zahtevo dane na voljo v elektronski obliki.

Evidence se hranijo deset let od 31. decembra leta, v katerem je bil prenos lastnega blaga opravljen.“

Člen 4

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. julija 2029

Direktiva 2006/112/ES se spremeni:

(1) v členu 243 se črta odstavek 3;

(2) v členu 262 se črta odstavek 2.

Člen 5

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. julija 2030

Direktiva 2006/112/ES se spremeni:

(1) v členu 42 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) pridobitelj je izpolnil obveznosti iz člena 262(1), točka (c), v zvezi z dobavo, za katero pridobitelj plača davek v skladu s členom 197.“;

(2) v členu 138 se odstavek 1a nadomesti z naslednjim:

„1a. Oprostitev iz odstavka 1 tega člena se ne uporablja, kadar dobavitelj ni izpolnil obveznosti iz členov 262 in 263 v zvezi s sporočanjem podatkov o transakcijah znotraj Skupnosti ali kadar poslani podatki ne vsebujejo pravilnih informacij v zvezi z dobavo, kot se zahteva na podlagi člena 264, razen če lahko dobavitelj neizpolnjevanje svoje obveznosti ustrezno utemelji na način, ki je zadovoljiv za pristojne organe.“;

(3) v členu 168 se doda naslednji odstavek:

„Kadar za transakcijo veljajo zahteve za poročanje iz člena 271a(1), lahko države članice v skladu s pogoji, ki jih določijo, predpišejo, da ima pridobitelj ali prejemnik pravico odbiti DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal, ali zahtevati njegovo vračilo le, če ima ta pridobitelj ali prejemnik elektronski račun, izdan v skladu z zahtevami iz člena 218(3).“;

(4) člen 217 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 217*

Za namene te direktive ‚elektronski račun‘ pomeni račun, ki vsebuje informacije, predpisane v tej direktivi, ter je bil, vsaj v zvezi s podatki iz členov 262 in 271b, izdan, poslan in prejet v strukturirani elektronski obliki, ki omogoča samodejno in elektronsko obdelavo.“;

(5) člen 218 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 218*

1. Elektronski računi in dokumenti ali sporočila na papirju ali v elektronski obliki, ki niso elektronski računi, se sprejmejo kot računi, če izpolnjujejo pogoje, določene v tem poglavju.

2. Za namene te direktive se računi izdajajo kot elektronski računi. Vendar lahko države članice za transakcije, za katere ne veljajo obveznosti poročanja iz poglavja 6, sprejemajo tudi dokumente ali sporočila na papirju ali v elektronski obliki, ki niso elektronski računi.

3. Elektronski računi so v skladu z evropskim standardom o izdajanju elektronskih računov in seznamom njegovih sintaks na podlagi Direktive 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*). Države članice lahko dovolijo, da se na njihovem ozemlju uporabljajo drugi standardi za elektronske račune za dobave blaga in opravljanje storitev, razen tistih iz člena 262 te direktive.

4. Države članice sprejmejo ukrepe, potrebne za zagotovitev, da elektronski računi, ki jih izdajo davčni zavezanci:

(a) vključujejo informacije, predpisane v tej direktivi, in

(b) izpolnjujejo zahtevane tehnične standarde o izdajanju elektronskih računov iz odstavka 3.

5. Države članice dovolijo, da davčni zavezanec, ki izdaja račun, ali tretja oseba, ki deluje v imenu in za račun tega davčnega zavezanca, izpolnjuje ukrepe iz odstavka 4.

Države članice lahko dovolijo tudi uporabo javnega portala, če je na voljo.

(*) Direktiva 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o izdajanju elektronskih računov pri javnem naročanju (UL L 133, 6.5.2014, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/55/oj).“;

(6) v členu 222 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Za blago, dobavljeno v skladu s pogoji iz člena 138, ali dobave blaga ali opravljanje storitev, za katere DDV plača pridobitelj ali prejemnik na podlagi členov 194 do 197, se račun izda najpozneje deset dni po obdavčljivem dogodku.

V primeru predplačila pred dobavo blaga ali opravljanjem storitev, za katere DDV plača pridobitelj ali prejemnik na podlagi členov 194 do 197, se račun izda najpozneje deset dni po prejemu predplačila.“;

(7) člen 223 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 223*

Države članice davčnemu zavezancu dovolijo, da izda skupne račune, na katerih je podrobno navedenih več ločenih dobav blaga ali opravljenih storitev, če obveznost obračuna DDV za dobavljeno blago ali opravljene storitve, navedene v skupnem računu, nastane v istem koledarskem mesecu.

Za dobavljeno blago ali opravljene storitve iz člena 222 se skupni računi izdajo najpozneje deset dni po koncu koledarskega meseca, na katerega se skupni račun nanaša.

Države članice lahko izključijo možnost izdaje skupnih računov v nekaterih sektorjih, v katerih obstaja velika možnost goljufij. O uvedenih izključitvah obvestijo odbor za DDV.“;

(8) člen 226 se spremeni:

(a) točka 11a se nadomesti z naslednjim:

„(11a) kadar je prejemnik dolžan plačati DDV, navedba ‚Reverse charge‘, ter v primeru dobave blaga, za katero je pridobitelj dolžan plačati DDV na podlagi člena 197, dodatno navedba ‚triangular transaction‘;“;

(b) dodata se naslednji točki:

„(16) v primeru spremenjenega računa iz člena 219 zaporedno številko, s katero je opredeljen spremenjen račun, kot je navedena v točki 2 tega odstavka;

(17) številke bančnih računov ali številke virtualnih računov dobavitelja ali kateri koli drug identifikator, s katerim so nedvoumno opredeljeni računi dobavitelja, na katere lahko prejemniki računa plačajo ta račun.“;

(9) člen 232 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 232*

Pri izdaji elektronskega računa, ki je v skladu z evropskim standardom o izdajanju elektronskih računov in seznamom njegovih sintaks na podlagi Direktive 2014/55/EU, davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, ni potrebno, da se prejemnik računa strinja z uporabo elektronskega računa. Vendar pa lahko države članice določijo, da je pri transakcijah, za katere ne veljajo obveznosti poročanja iz naslova XI, poglavje 6, tega člena, potrebno, da se prejemnik strinja z uporabo računov, ki so skladni s tem standardom, kadar je zadevna država članica uporabila možnost iz člena 218(2) te direktive.

Pri izdaji elektronskega računa, ki je v skladu z drugim standardom, ali računov v elektronski obliki, ki niso elektronski računi, davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, se mora prejemnik računa strinjati z uporabo zadevnega računa. Vendar lahko države članice, ki so uporabile možnost iz člena 218(3), določijo, da ni treba, da se prejemnik s sedežem na njihovem ozemlju strinja z uporabo elektronskih računov, za katere se uporabljajo drugi standardi.

Države članice, ki so uporabile možnost iz člena 221(1), lahko predpišejo, da je pri izdaji elektronskih računov ali računov v elektronski obliki, ki niso elektronski računi, potrebno, da se prejemnik strinja z uporabo zadevnega računa.“;

(10) v členu 233(2) se uvodni del spremeni:

„Poleg postopkov za nadzor poslovanja iz odstavka 1 sta v nadaljevanju navedena primera tehnologij, ki zagotavljajo pristnost izvora in celovitost vsebine elektronskega računa ali dokumentov ali sporočil v elektronski obliki, ki niso elektronski računi:“;

(11) člen 235 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 235*

Države članice lahko določijo posebne pogoje za elektronske račune ali dokumente ali sporočila v elektronski obliki, ki niso elektronski računi, izdane za blago, dobavljeno na njihovo ozemlje, ali za storitve, opravljene na njihovem ozemlju, iz države, s katero ni nobenega pravnega instrumenta o vzajemni pomoči, katerega področje uporabe bi bilo podobno področju uporabe, ki je določeno v Direktivi 2010/24/EU in Uredbi (EU) št. 904/2010.“;

(12) člen 236 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 236*

Kadar se istemu prejemniku pošlje ali da na razpolago sveženj z več elektronskimi računi ali dokumenti ali sporočili v elektronski obliki, ki niso elektronski računi, se lahko podatki, ki so skupni na posameznih računih, navedejo samo enkrat, kadar so za vsak račun dostopne vse informacije.“;

(13) v naslovu XI, poglavje 6, se naslov nadomesti z naslednjim:

„POGLAVJE 6

Zahteve za digitalno poročanje“;

(14) v naslovu XI, poglavje 6, se za naslovom navedenega poglavja vstavi naslednji naslov oddelka:

„ODDELEK 1

ZAHTEVE ZA DIGITALNO POROČANJE PRI ČEZMEJNI DOBAVI BLAGA IN OPRAVLJANJU STORITEV V SKUPNOSTI MED DAVČNIMI ZAVEZANCI“;

(15) člen 262 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 262*

1. Vsak davčni zavezanec, ki je identificiran za DDV, predloži podatke iz člena 264 v zvezi z naslednjimi transakcijami:

(a) dobavami in prenosi blaga, izvedenimi v skladu s členom 138(1) in členom 138(2), točka (c);

(b) pridobitvami blaga znotraj Skupnosti, izvedenimi v skladu s členom 20, in transakcijami, ki se kot take obravnavajo na podlagi člena 21 ali 22;

(c) dobavami blaga in opravljanjem storitev, ki niso blago oziroma storitve, oproščene plačila DDV v državi članici, v kateri je transakcija obdavčljiva, in za katere je pridobitelj oziroma prejemnik dolžan plačati DDV na podlagi člena 194, kolikor je pridobitelj ali prejemnik identificiran za DDV, ali na podlagi člena 195, 196 ali 197, ter

(d) pridobitvijo blaga in prejemom storitev, ki niso blago oziroma storitve, oproščene plačila DDV v državi članici, v kateri je transakcija obdavčljiva, in za katere je pridobitelj oziroma prejemnik dolžan plačati DDV na podlagi člena 194, kolikor je pridobitelj ali prejemnik identificiran za DDV, ali na podlagi člena 195, 196, 197 ali 204.

2. Podatki iz člena 264 v zvezi s transakcijami, navedenimi v odstavku 1, se predložijo državi članici, ki je za davčnega zavezanca izdala identifikacijsko številko za DDV, ki jo ta davčni zavezanec uporablja pri transakciji, na katero se podatki nanašajo.

3. Z odstopanjem od odstavka 1, točki (a) in (b), tega člena davčni zavezanci, registrirani v okviru posebne ureditve iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 5, ne predložijo podatkov o prenosih lastnega blaga ali o transakcijah, ki se na podlagi člena 21 ali 22 obravnavajo kot pridobitve znotraj Skupnosti in zadevajo isto blago.

4. Države članice lahko določijo, da davčni zavezanci, identificirani za DDV, ne predložijo podatkov iz člena 264 v zvezi s transakcijami, navedenimi v odstavku 1, točki (b) in (d), tega člena. Države članice, ki uporabijo to možnost, o teh ukrepih obvestijo Komisijo, ki druge države članice obvesti o naslednjem:

(a) sprejetju ukrepa, preden začne veljati, in

(b) datumu, od katerega se ta ukrep ne uporablja več, in sicer pred tem datumom.“;

(16) člen 263 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 263*

1. Davčni zavezanec, ki mora izdati račun v zvezi s transakcijo iz člena 262(1), točki (a) in (c), pošlje podatke iz člena 264 za vsako posamično transakcijo iz teh točk v času, ko je račun izdan ali bi moral biti izdan.

Kadar račun iz prvega pododstavka tega odstavka izda pridobitelj blaga ali prejemnik storitev za račun davčnega zavezanca, ki mora izdati račun, se podatki iz člena 264 za vsako posamično transakcijo iz člena 262(1), točki (a) in (c), pošljejo najpozneje pet dni potem, ko je račun izdan ali bi moral biti izdan.

2. Davčni zavezanec, ki se mu mora izdati račun v zvezi s transakcijami iz člena 262(1), točki (b) in (d), pošlje podatke iz člena 264 za vsako posamično transakcijo iz teh točk najpozneje pet dni potem, ko je prejel račun. Države članice lahko določijo pošiljanje podatkov o teh transakcijah, kadar oseba, ki bi ji moral biti izdan račun, računa ni prejela pravočasno.

3. Za namene odstavkov 1 in 2 podatke pošlje davčni zavezanec ali tretja oseba v imenu tega davčnega zavezanca. Države članice zagotovijo elektronska sredstva za predložitev takih podatkov.

Države članice dovolijo pošiljanje teh podatkov, ki so v skladu z evropskim standardom o izdajanju elektronskih računov in seznamom njegovih sintaks na podlagi Direktive 2014/55/EU.

4. Za namene odstavkov 1 in 2 tega člena, se enotno elektronsko sporočilo za zagotavljanje podatkov določi v skladu s postopkom iz člena 58(2) Uredbe (EU) št. 904/2010.“;

(17) člen 264 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 264*

Naslednji podatki se pošljejo v skladu s členom 263:

(a) za dobave blaga, izvedene v skladu s členom 138(1), in dobavljeno blago in opravljene storitve, ki niso blago oziroma storitve, oproščene plačila DDV v državi članici, v kateri je transakcija obdavčljiva, in za katere mora pridobitelj ali prejemnik plačati DDV na podlagi členov 194 do 197, informacije iz člena 226, točke 1 do 4, 6, 7, 8, 11, 16 in 17 in po potrebi 11a;

(b) za prenose, izvedene v skladu s členom 138(2), točka (c), informacije iz člena 226, točke 1 do 4, 6, 7, 8, 11 in 16;

(c) za pridobitve blaga znotraj Skupnosti, izvedene v skladu s členom 20, in transakcije, ki se obravnavajo kot take na podlagi člena 22, informacije iz člena 226, točke 1 do 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 16 in 17;

(d) za transakcije, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Skupnosti na podlagi člena 21, informacije iz člena 226, točke 1 do 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11 in 16;

(e) za pridobitve blaga in prejem storitev, ki niso blago oziroma storitve, oproščene plačila DDV v državi članici, v kateri je transakcija obdavčljiva, in za katere mora pridobitelj ali prejemnik plačati DDV na podlagi člena 194, 195, 196, 197 ali 204, informacije iz člena 226, točke 1 do 4, 6, 7, 8, 9, 10, 16, 17 in po potrebi 15.“;

(18) členi 265 do 271 se črtajo;

(19) v naslovu XI, poglavje 6, se doda naslednji oddelek:

„ODDELEK 2

ZAHTEVE ZA DIGITALNO POROČANJE PRI SAMODOBAVAH IN DOBAVAH BLAGA TER SAMOOPRAVLJANJU IN OPRAVLJANJU STORITEV MED DAVČNIMI ZAVEZANCI NA OZEMLJU DRŽAVE ČLANICE

Člen 271a

1. Države članice lahko zahtevajo, da davčni zavezanci, ki imajo sedež ali so identificirani za DDV na njihovem ozemlju, njihovim davčnim organom elektronsko pošljejo podatke o dobavah blaga in opravljanju storitev, ki niso blago oziroma storitve iz člena 262, ki so jih na njihovem ozemlju opravili zase ali za druge davčne zavezance.

2. Države članice lahko zahtevajo, da davčni zavezanci, ki imajo sedež ali so identificirani za DDV na njihovem ozemlju, njihovim davčnim organom elektronsko pošljejo podatke o dobavah blaga in opravljanju storitev, ki niso blago oziroma storitve iz člena 262, ki so jih na njihovem ozemlju opravili sami zase ali so jih zanje opravili drugi davčni zavezanci.

Člen 271b

1. Kadar država članica zahteva, da se podatki pošiljajo na podlagi člena 271a(1), davčni zavezanec, ki mora izdati račun, ali tretja oseba za račun tega davčnega zavezanca take podatke pošlje za vsako posamično transakcijo v času, ko je račun izdan ali bi moral biti izdan.

Kadar račun izda pridobitelj blaga ali prejemnik storitev za račun davčnega zavezanca, ki mora izdati račun, se podatki iz člena 271a(1) za vsako posamično transakcijo pošljejo najpozneje pet dni potem, ko je račun izdan ali bi moral biti izdan.

2. Kadar država članica zahteva, da se podatki pošiljajo na podlagi člena 271a(2), davčni zavezanec, ki mu je bil izdan račun, ali tretja oseba za račun tega davčnega zavezanca take podatke pošlje za vsako posamično transakcijo najpozneje pet dni potem, ko prejme račun. Države članice lahko predpišejo pošiljanje podatkov o teh transakcijah, kadar oseba, ki bi ji moral biti izdan račun, računa ni prejela pravočasno.

3. Države članice dovolijo pošiljanje podatkov z elektronskih računov, ki so v skladu z evropskim standardom o izdajanju elektronskih računov in seznamom njegovih sintaks na podlagi Direktive 2014/55/EU.

Države članice lahko dovolijo pošiljanje podatkov z elektronskih računov, za katetre se uporabljajo druge oblike zapisa podatkov kot evropski standard o izdajanju elektronskih računov in njegov seznam sintaks na podlagi Direktive 2014/55/EU, če te druge oblike zapisa podatkov zagotavljajo interoperabilnost s takim standardom.

4. Države članice, ki zahtevajo pošiljanje podatkov na podlagi člena 271a, lahko omejijo obseg te zahteve na nekatere kategorije davčnih zavezancev ali nekatere vrste transakcij. Določijo tudi, katere podatke je treba poslati.

Člen 271c

Komisija na podlagi informacij, ki jih zagotovijo države članice, najpozneje do 31. marca 2033 Svetu predloži vmesno ocenjevalno poročilo o delovanju izdajanja elektronskih računov iz poglavja 3 ter zahtev za digitalno poročanje znotraj Skupnosti in na nacionalni ravni, določenih v tem poglavju. Komisija v tem poročilu:

(a) oceni učinke ukrepov na učinkovitost pobiranja DDV in zmanjševanje vrzeli pri pobiranju DDV, na število pregledov, ki jih opravi davčna uprava, ter na zmanjšanje upravnega bremena in stroškov za davčne zavezance;

(b) oceni učinke možnosti za države članice iz člena 262(4) na goljufije na področju DDV v drugih državah članicah in na delovanje centralnega VIES;

(c) oceni tehnične težave, ki izhajajo iz izvajanja ukrepov, kot so napake, zamude ali izpustitve pri pošiljanju računov in podatkov;

(d) povzame ukrepe in storitve, ki so jih uvedle države članice in ki so bili dani na razpolago davčnim zavezancem, da bi zmanjšali upravno breme;

(e) povzame morebitni razvoj novih tehnologij na področju izdajanja elektronskih računov in digitalnega poročanja;

(f) ustrezno oceni potrebo po nadaljnjih ukrepih in po potrebi pripravi ustrezen zakonodajni predlog za take ukrepe.“;

(20) člen 273 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 273*

Države članice lahko določijo druge obveznosti, za katere menijo, da so potrebne za pravilno pobiranje DDV in za preprečevanje utaj, ob upoštevanju zahteve po enakem obravnavanju domačih transakcij in transakcij, ki jih opravljajo davčni zavezanci med državami članicami, pod pogojem, da take obveznosti v trgovini med državami članicami ne zahtevajo formalnosti pri prehodu meja.

Možnost iz prvega odstavka tega člena se ne more uporabljati za nalaganje dodatnih obveznosti v zvezi z izdajanjem računov, ki presegajo obveznosti iz poglavja 3, ali za uvedbo novih dodatnih splošnih obveznosti poročanja na podlagi transakcij za dobave ali pridobitve blaga in prejem storitev med davčnimi zavezanci, identificiranimi za DDV v Uniji, ki presegajo obveznosti iz poglavja 6. Kljub temu lahko države članice od davčnih zavezancev zahtevajo, da hranijo podatke o svojih transakcijah za namen sporočanja podatkov, potrebnih za pripravo in predložitev obračuna DDV ali za namene revizije. Države članice, ki so 1. januarja 2024 imele splošno obveznost poročanja na podlagi transakcij za dobave blaga in opravljanje storitev, ki niso blago oziroma storitve iz člena 262, lahko ohranijo te obveznosti poročanja, dokler ne uvedejo digitalnega sistema za poročanje o dobavah blaga in opravljanju storitev v realnem času, ki je skladen z zahtevami iz poglavja 6, oddelek 2.

Države članice, ki so 1. januarja 2024 imele splošno obveznost poročanja na podlagi transakcij za pridobitve blaga in prejem storitev, ki niso blago oziroma storitve iz člena 262, lahko ohranijo te obveznosti poročanja, dokler ne uvedejo digitalnega sistema za poročanje o pridobitvah blaga in prejemu storitev v realnem času, ki je skladen z zahtevami iz poglavja 6, oddelek 2.

Države članice lahko ohranijo zahtevo za davčne zavezance, da hranijo podatke o svojih transakcijah za namen sporočanja podatkov, potrebnih za pripravo in predložitev obračuna DDV ali za namene revizije.

Države članice lahko naložijo obveznosti poročanja za transakcije, ki niso zajete v obveznosti poročanja iz poglavja 6.“

Člen 6

Prenos

1. Države članice lahko uporabljajo zakone in druge predpise v zvezi s členom 1, točki 2 in 3, od 14. aprila 2025. O tem takoj obvestijo Komisijo.

2. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 2, do 31. decembra 2026. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Te predpise uporabljajo od 1. januarja 2027.

3. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 3, do 30. junija 2028. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Te predpise uporabljajo od 1. julija 2028.

Z odstopanjem od drugega pododstavka tega odstavka države članice predpise, potrebne za uskladitev s členom 3, točka 1, začnejo uporabljati ne prej kot 1. julija 2028 in najpozneje od 1. januarja 2030.

4. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 4, do 30. junija 2029. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Te predpise uporabljajo od 1. julija 2029.

5. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 5, do 30. junija 2030. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Te predpise uporabljajo od 1. julija 2030.

Z odstopanjem od drugega pododstavka tega odstavka države članice, ki imajo 1. januarja 2024 uvedeno obveznost digitalnega poročanja o transakcijah v realnem času na nacionalni ravni ali ki so pred 1. januarjem 2024 dobile dovoljenje na podlagi člena 395, da uvedejo tako obveznost, ali kadar so v primeru, da tako dovoljenje ni bilo potrebno, pred 1. januarjem 2024 sprejele nacionalno zakonodajo o uvedbi take obveznosti digitalnega poročanja o transakcijah v realnem času na nacionalni ravni, določbe v zvezi s členom 5, točka 5, ki zadevajo člen 218, in določbe v zvezi s členom 5, točka 19, ki zadevajo člena 271a in 271b, kolikor se nanašajo na elektronsko izdajanje računov in poročanje na nacionalni ravni, uporabljajo do 1. januarja 2035. Kadar vmesno ocenjevalno poročilo iz člena 271c razkrije pomanjkljivosti, Komisija oceni, ali so potrebni nadaljnji ukrepi, in po potrebi predloži ustrezen predlog, da se ta rok prestavi, dokler te pomanjkljivosti niso odpravljene.

6. Države članice se v sprejetih predpisih iz odstavkov 1 do 5 sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

7. Države članice sporočijo Komisiji besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 7

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 8

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, 11. marca 2025

Za Svet

predsednik

A. DOMAŃSKI